

τῆς δῶσω καιρὸν ν' ἀναπνεύσῃ, ἂν ἔβλεπα μέσον τι σωτηρίας· σὰς εἶπα δὲ τοῦτο τὸ μέσον, ὅσον ἂν σὰς φανῇ τολμηρὸν, διότι δὲν βλέπω ἄλλο. Ἀλλοίμονον! ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ ἀμηχανία. Ὅ,τι φαίνεται ἀκατόρθωτον εἰς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν τὸ πάθος δὲν μεγαλύνει, εὐκολον εἶναι εἰς ἐκείνην ἧτις ἀγαπᾷ, καὶ τῆς ὁποίας ζωὴ εἶναι ὁ ἔρωσ. Ἄ! ἂν τὸ πῦρ τοῦτο σὰς ἐφλεγεν! Ἐχετέ τινα πλησίον σας ἱκανὸν νὰ μεταβάλῃ τοὺς λόγους εἰς πράγματα . . . Εἶπατε ὅτι μ' ἐνοεῖτε . . . καὶ ὅτι μ' ἐγχαρίετε!

Ἐπροσπάθησε καὶ πάλιν ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της· ἀλλὰ μ' εὗρεν ἑτοιμον εἰς ἀμυνα· ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀγῶνος. Ἡ πτωχὴ νέα ἄρχισε νὰ τρέμῃ μὲ τὰ σωστά της,

— Δὲν ἀποκρίνεθε! . . . Διὰ τοὺς αἰκιτιρμούς τοῦ Θεοῦ! κυρία μου, συλλογισθῆτε τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρισκόμεθα! . . . Δὲν μᾶς μένουσιν πλέον εἰμὴ πέντε λεπτὰ τὸ πολὺ ἴσως, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ἐγὼ μὲν νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι σὰς ἀγαπῶ, ὅτι ἄλλην ποτὲ δὲν θὰ θελήσω ὡς σύζυγον, καὶ ὅτι ἤμπορεῖτε νὰ μὲ θεωρήσετε ὡς δούλος σας· ὑμεῖς δὲ νὰ μὲ ἀκούσετε, νὰ σταθμῆτε τοὺς λόγους μου, καὶ ν' ἀποκριθῆτε σαφῶς καὶ εὐκρινῶς. Τίς ἠξούρει ἂν ὁμοίαν εὐκαιρίαν θὰ παρουσιασθῇ ποτὲ πλέον. Πρόκειται περὶ τῆς τύχης ἀμφοτέρων, προσέξτε. Ἄν ὁ πατήρ σας ἐξυπνήσῃ πρὶν μοῦ δώσετε τὸ δικαίωμα νὰ φροντίσω περὶ ὑμῶν καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός σας, σὰς χάνω διὰ παντός, καὶ γίνεσθε ἀνεύκτως κατάρκτημα τοῦ ἄλλου ἐκείνου, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου σὰς ῥίπτουν, χωρὶς νὰ βεβαιωθῆτε πρότερον ἂν αἱ ὁρέξεις καὶ κλίσεις σας συμβιβάζονται! ὦ! ἂς γῆ παιζῶμεν τοιοῦτο παιγνίδιον, σὰς ἱπαναλαμβάνω! Διαθέσατε περὶ τῆς τύχης σας, πρὶν διαθέσειν περὶ αὐτῆς ἄλλοι. Ἄγνωστος εἶναι, σὰς ὁμῶν, δὲν θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ποτὲ καθὼς ἐγὼ αἰθάνομαι ὅτι σὰς ἀγαπῶ! Κυττάξατε, σὰς φαίνεται τίς ψεύδεται; σὰς φαίνεται ὅτι λέγω λόγους τοῦ ὁποίου: ἡ καρδία μου ἀποδοκιμάζει; Ὅχι δὲν εἶναι ἀλήθεια; Λοιπὸν! διατί δὲν ἀποκρίνεσθε; ἀλλ' ἀφόβως, ἀλλ' εὐκρινῶς, διότι τίμιον ἄνθρωπον ἔχετε ἐνώπιόν σας; ἀποφασίσατε περὶ τῆς τύχης ἀμφοτέρων. Τὴν ὥραν ταύτην, ἡ τύχη μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν λέξιν ἧτις θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας· τί πρέπει νὰ γείνη;

Τὸ κατεπεῖγον τῆς περιστάσεως, ἡ ὑποτιθεμένη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν μέλλουσα διακοπὴ τῆς συνομιλίας μας, καὶ, πρὸ πάντων, ἡ ἀληθὴς παραφορὰ τοῦ πάθους, μοῦ εἶχαν τελοσπάντων λύσει τὴν γλῶσσαν. Ἄν τὴν ἐβλέπετε πάλλουσαν καὶ τρέμουσαν ὡς τὸ φύλλον! ἂν ἐβλέπετε τοὺς ὀφθαλμούς της ζητοῦντας χάριν καὶ ἔλεος, τὰς παρειάς της πορφυρᾶς ὄλας ὑπὸ τῆς αἰδοῦς καὶ προσέει — ὦ εὐτυχία! — ὑπὸ τῆς ἄλλης ταραχῆς ἐκείνης; ἧτις δὲν εἶναι μόνον ἀποτέλεσμα φόβου, ἀλλὰ καὶ μυστικῆς συνανοχῆς μὲ τὸν ἐπιτιθέμενον ἡμῶν ἐχθρὸν!

Ὅλα ταῦτα ἦσαν καλοὶ οἰωνοί· ἀλλ' ἐν τούτοις αἱ στιγμαὶ παρήχοντο καὶ δὲν ἀπεκρίνετο· ἐγὼ δὲ ἤθελα συναίνεσιν, συναίνεσιν ῥῆσιν εἰς σχέδιον τὰ ὅποια τότε,

ἔτι καὶ ἂν ἐσυνέβαιεν, εἶχα σταθερὰν ἀπόφασιν ἐκτελέσω.

— Διὰ τοὺς αἰκιτιρμούς τοῦ Θεοῦ! κυρία μου, εἰς τὴν λέξιν, μίαν μόνον λέξιν . . . Ἀνάγκη γινώσκω . . .

Ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ· ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀκόμη κρῖσις.

Ἐν τούτοις εὐγλωττα καὶ ἐμφαντικῶς ἦσαν ταῦτα· ἦσαν ἡ ἐκρηγῆς τῆς νευρικῆς συναισθητικῆς εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο· ὄθεν καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα μὲχρι λυγμῶν.

Ἐτρόμαξα· ἐφοβήθην μὴν ἐξυπνίσουσιν τὸν κρῖνον.

— ὦ! χανόμεθα! ἀνεκράξα ἀπ᾿ ἑαυτῶν τὸν κρῖνον της καὶ θέτων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα της.

Ἡ ἀπογνώστικὴ μου κραυγὴ, ἧτις ἄλλως δὲν προσποιητῆ, ἐτελετήθη· διότι καὶ θεοὶ καὶ μοῖ ἐπαύσαν ἀμέσως. Ἐσφόγγισα, μὲ φίλτρων τρικῶν, τὰ δάκρυα τῶν παρειῶν της· διὰ τοῦτο μαντικίλιον ἀπόθῃσε τότε ἐλαφρὰ τὴν χεῖρα ἠλευθέρωσε τὴν ἐδικήν της, καὶ ἔκρυψε τὸ πρὸς τῆς εἰς τοὺς δέκα δακτύλους της.

— Κυρία μου, κυρία μου, ἀκούσατέ με! ἀπομακρύνων τὰς δύο ὥραιάς χεῖρας, δι' ὧν ἐκράθη τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον. Δὲν βλέπετε ὅτι γαί σιγμαὶ ἀκόμη μᾶς μένουσιν! Ἐνωθὲ τὴν χεῖράν σας, τὴν συκίνησάν σας, τὸν φόβον τὸν . . . Ἄλλὰ δὲν αἰθάνεσθε ὅτι πρόκειται ἄλλο σθερματὸν πλέον πράγματος, ὅχι περὶ ταῖων ἀκριβοσγιῶν καὶ διατυπώσεων τὰς ἐβασθημεν νὰ παραλείψωμεν; ὦ! καταλαβῆτε τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ τὰ δάκρυά σας, ὥστε ἐν νὰ ἐπαυθῆτω τὴν ταρτῆν σας. Μίαν καὶ μόνον λέξιν, μίαν καὶ μόνον διαταγὴν θέλω· εἰπατέ μου νὰ σὰς σώσω. Τοῦτο μόνον μοῦ ἀρκεῖ διὰ τοῦ καὶ μόνου θὰ μαθῶ τί ἔχω νὰ φοβῆθῃ ἐγὼ νὰ ἐλαίσω· θὰ μαθῶ τελοσπάντων τί μὲ εἰμὲ νὰ πράξω.

Ἐρυθρία πυρᾶ ἀνέβη τότε εἰς τὰς παρειάς της· εἶδα διαταγμῶν βορβόρον ναγγέλλοντα ὅτι ἡ τύχη μου τὴν στιγμὴν ἐπερσίζετο. Ποῖος ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἢ ὁ ἀποτρόπαιος ἀγνωστος;

— Ἔστω λοιπὸν, σώσατέ με. ἐτραύλισεν ἡ γῆρᾶν φωνήν, ἀνηχηθῆσαν ὅμως εἰς τὰ αἰσθητῶν τόσον ἰδονικῶς, ὡς τῶν χειρουβιμ μέλος.

Ὅθεν ἐξέχασα ὅτι ἤμεθα τρεῖς, καὶ ἐκράθη κραυγὴν ἀσυνέτου ὑδαμιονίας, ἧτις ἐξυπνίσθη τὸν πατέρα ἔντρομον.

— Τί εἶναι; τί εἶναι; ἠρώτησε τρίβων ὀφθαλμούς του.

Κατ' εὐτυχίαν, μὲ δλην τὴν φωσφορικὴν τῶν ἀστέρων, ἐφάγγεν ὀλιγώτερον ὅπως οὐδὲν ἡμέραν. Ἄλλως ἡ ταρτῆν μας καὶ ἡ ἀλλοίωσις προσώπων μας ἀδύνατον ἦτον νὰ διαφύγουσιν τὴν σίν του.

— Καλὲ, ἡ ἄμαξα ἐγύριτεν; ἐπρόσθεσεν. Κραυγὴν, νομίζω.